

er derfor jeg retter mit Spørgsmaal til den højtærede Minister. Det er dog ham, der er Hovedmanden i det Kapitel og ingen anden. Det vide alle, der var med i 1881. Det er derfor meget heldigt, at det netop er denne Minister, vi have at holde os til, fordi det først og fremmest var ham, som havde med de Sager at gøre. Vi tør derfor vente, at han paa dette Omraade vil være i Stand til at kunne være med til at faa Fart i Sagen igen. Den højtærede Minister sagde en Ting, som jeg gerne vil bede om nøjere Oplysning om. Da den højtærede Minister omtalte den arbitrære Straffemetode og sporede det ærede Medlem for Rjøbenhavns Amts 1ste Valgkreds (S. Bojesen), — det var en Kritik over den ærede Folketingsmands Bemærkninger —, sagde han, at han endnu ikke havde faaet Udsættelse paa en eneste af de arbitrære Straffe, og derfor troede han, at det ærede Medlem havde Uret, naar han var kommen ind paa denne Sag. Fra den Tid, vi havde faaet den ny Straffelov, og indtil Dato havde den højtærede Minister ikke endnu faaet en Udsættelse med Hensyn til de arbitrære Straffe. (Marineministeren [Ravn]: Fra Søværnet!). . . Ja, fra Søværnet, selvfølgelig. Men det forstaar jeg ikke rigtig. Hvem skulde han nemlig faa denne Udsættelse fra? Naar vedkommende Jurisdiktionschef, Skibschef, har idømt en Mand en saadan Straf, vide jo alle vi, der have været Soldat, at man i Umindelighed helst maa tage det, der bliver budt, for det, der kommer bag efter, bliver gerne værre. Altsaa, de menige, eller de straffede Personer, have ikke kunnet gaa til Ministeren og klage, og jeg tror ogsaa nok, de skulle hytte sig derfor. Jeg gad set den menige Soldat i Søværnet eller Landhæren, der er gaaet til Ministeren og har klaget. Og hvad mon den vedkommende Jurisdiktionschef, der har idømt Straffen, skulde klage over til Ministeren? Jeg forstaar ikke den Smødegaaelse af den højtærede Minister, at han siger til det ærede Medlem for Frederiksberg: Der er ingen Grund til at komme ind paa at tale om denne Sag. Jeg har nu i den lange Tid, der er gaaet siden 1881, ikke en eneste Gang, det jeg kan huske, modtaget nogen Klage over en arbitrær Straf. Det forstaar jeg, som sagt, i alt Fald ikke, og derfor har jeg omtalt det. Jeg skal slutte mine Bemærkninger med at henstille til den højtærede Minister, om han dog ikke kunde lade sig bevæge til at prøve paa at gøre noget paa dette Omraade, selv om Retskommissionen ikke skulde være kommen med noget. Den højtærede Minister har jo saa mange Midler til sin

Raadighed paa dette Omraade. Han har jo alle sine underordnede sørigskundige Embedsmænd og juridiske Embedsmænd, bl. a. Generalauditøren og de andre Auditører, ligesom han jo ogsaa har en Statistik over det hele, saa at den højtærede Minister, saaledes forekommer det mig, godt var i Stand til at komme med noget, inden Retskommissionen bliver færdig. Jeg vil derfor gerne med mine Udtalelser støtte, hvad der er fremkommet fra de ærede Forespørgere, og hvad der — det haaber jeg — vil fremkomme med Tilslutning fra det hele Ting, naar vi nu om kort Tid skulle stemme over Dagsordenen. Samtidig henstiller jeg til den højtærede Minister, at han, naar han kommer med noget, da vil huske paa det 12te Kapitel i den nuværende Straffelov.

S. Bojesen: Det er en lidt vanskelig Opgave, som Forslagsstillerne stille os, at vi skulle stemme paa staaende Fod over en Dagsorden, som indeholder en saadan lang Række af forskellige Udtalelser og Sætninger. Det er en Praksis, som vistnok ikke i Reglen har anvendes, fordi det jo er øjensynligt, at Tinget ikke derved naar at kunne underkaste en Sag den efter Forretningsordenen bestemte Behandlingsmaade. Ved denne har man jo Afgang til at drøfte en Sag ved første, anden og tredje Behandling, og Forslaget ligger derhos en Tid fremme til Medlemmernes Undersøgelse og Drøftelse, saa det kan overvejes, mulig Ændringer stilles osv. En Dagsorden er derimod som saadan, det erindrer jeg, bleven betegnet paa den Maade, at den nærmest maa betragtes som et Punktum paa en Forhandling, og den kan afsluttes med enkelte Sætninger eller noget saadant, som bliver et Udtryk for Tingets Stemning. Jeg vilde derfor have anset det for korrektest fra de ærede Forslagsstilleres Side, om de havde indskrænket sig til en Opfordring til Ministeren om at fremlægge Forslag om det paagældende Emne. At det virkelig er saa, at Opgaven er ret vanskelig for Tingets Medlemmer, synes de ærede Forslagsstillere eller Forespørgere jo ogsaa paa Forhaand at have erkendt. De ere nemlig gaaede ud fra, at der her i Tinget findes stor Ukendskab til de paagældende Forhold. De have givet os Vejledning hver fra sit Standpunkt, dels fra et juridisk og dels fra et militært Synspunkt med Hensyn til, hvorledes disse Forhold ere ordnede her til Lands, og hvorledes det gaar til. De have meget detailleret udviklet dette for os og ere altsaa, som sagt, derved gaaede ud fra og sikkert med Rette, at der blandt Tingets Medlemmer findes en ikke ringe Grad